

Arrest

nr. 207 539 van 6 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21 / 18
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die allen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 februari 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 december 2017, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 december 2017 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (twee bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 december 2012 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 11 december 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is.

De gemachtigde beslist op 11 december 2017 tevens om elk van de verzoekers het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de thans bestreden beslissingen, die op 4 januari 2018 aan de verzoekers werden ter kennis gebracht.

De eerste bestreden beslissing is de beslissing, waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing bevat de volgende motivering:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.12.2012 werd ingediend en op datum van 07.12.2017 werd geactualiseerd door:

K., A. (R.R. …)

Geboren te J. op (...)1985

M., A. (R.R. …)

Geboren op (...)1982

Wettelijke vertegenwoordigers van:

M., E. (R.R. …)

Geboren op (...) 2009 te Leuven

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk, via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wist dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 02.06.2010 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 14.01.2011en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk één jaar en iets meer dan vijf maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren in hun herkomstland geconfronteerd te worden met ernstige moeilijkheden en er geen veilig en normaal leven ten kunnen leiden maar zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen geconfronteerd zullen worden met ernstige moeilijkheden en er geen normaal en veilig leven zouden kunnen leiden, volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voren brachten en die niet weerhouden werden door de

bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidige verzoek om verblijfsmachtiging wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft hun bewering dat de Belgische asielinstanties een onvolledige en foutieve beoordeling van de situatie hebben gemaakt en dat zij onvoldoende de problemen hebben erkend die betrokkenen in Armenië ondervinden, dienen we op te merken dat hun asielaanvraag negatief werd afgesloten op 19.08.2009. Deze negatieve beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 02.06.2010. Het indienen van huidig verzoekschrift tot verblijfsmachtiging kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag nadat betrokkenen reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen halen verder aan dat zij in hun land van herkomst in een sociaal en financieel zwakke en kwetsbare positie verkeren. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt enig begin van bewijs. Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij beiden nog verschillende familieleden, waaronder hun ouders, broer en zus, hebben in het land van herkomst. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven en die hen zouden kunnen bijstaan in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot verblijfsmachtiging. Betrokkenen verbleven immers ruim 26 jaar (voor mijnheer) en ruim 23 jaar (voor mevrouw) in Armenië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst, waar zij beiden geboren en getogen zijn en waar hun hele familie verblijft.

Wat betreft het feit dat hun zoon E. in België geboren is, dient opgemerkt te worden dat het loutere feit in België geboren te zijn, naar Belgische recht, niet automatisch enig recht op verblijf opent noch maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het feit dat hun zoon E. naar school gaat sinds september 2012, dienen we op te merken dat het feit dat hun kind hier naar school gaat, niet aanzien kan worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien stellen we vast dat betrokkenen slechts één schoolattest voorleggen, met name voor het schooljaar 2012-2013. Betrokkenen tonen aldus niet aan dat hun zoon zijn leerplicht in België opstartte en dat hij hier tot op heden regelmatig schoolloopt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich het feit dat een terugkeer naar Armenië hun integratieproces zal afbreken voor lange tijd en dit proces mogelijks zelfs volledig teniet gedaan zal worden, waardoor meteen ook de reden om een machtiging te verlenen zou kunnen wegvallen. Echter, betrokkenen tonen dit niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen in de periode sinds 13.12.2012 geen enkel bewijs hebben voorgelegd van hun integratie. Voor de periode vanaf 13.12.2013 ontbreekt dus elk bewijs van integratie. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dat zij niet vallen onder de uitsluitingsgronden zoals omschreven in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2008 ononderbroken in België zouden verblijven, dat er sprake zou zijn van duurzame lokale verankering, dat zij hechte sociale banden opgebouwd zouden hebben, dat zij redelijk goed Nederlands zouden spreken, dat zij hun verantwoordelijkheid zouden willen opnemen, dat zij niet afhankelijk zouden willen zijn van de overheid, dat zij absoluut werkwilleg zouden zijn, dat zij graag iets zouden willen teruggeven aan de Belgische samenleving onder andere in de vorm van het betalen van belastingen, dat zij zich in verre mate zouden

*hebben weten te integreren in dit land, dat zij uitstekend Nederlands zouden spreken, dat zij lessen Nederlands gevolgd zouden hebben, evenals een inburgeringscursus en andere opleidingen en dat zij één deelcertificaat Nederlandse taallessen voor mijnheer voorleggen evenals een attest van inschrijving voor Nederlandse taallessen voor mijnheer, één deelcertificaat Nederlandse taallessen voor mevrouw, het Armeense rijbewijs van mijnheer, de arbeidskaart C van mevrouw, hun beider attest van inburgering en hun beider attest van aanmelding) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
(...)”*

De tweede bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan de eerste verzoeker werd afgegeven. Dit bevel luidt als volgt:

*“(…)
Bevel om het grondgebied te verlaten*

*De heer:
Naam, voornaam: M., A.
(…)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.
(…)”*

De derde bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan de tweede verzoekster werd afgegeven. Dit bevel is als volgt gemotiveerd:

*“(…)
Bevel om het grondgebied te verlaten*

*Mevrouw,
Naam, voornaam: K., A.
(…)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

*Betrokkene dient vergezeld te worden door:
M. E., geboren op (...) 2009, nationaliteit: Armenië*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

In het verzoekschrift wordt niet gepreciseerd dat eerste en tweede verzoekers optreden in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kind, M. E. Uit het verzoekschrift blijkt dat dit kind het beroep in eigen naam instelt.

Niettegenstaande in ons rechtsstelsel een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn ouders of voogd om op rechtsgeldige wijze een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), wordt op deze regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu wordt onder meer een bevel om het grondgebied te verlaten aangevochten, dat mede is getroffen ten aanzien van het minderjarige kind van de verzoekster. Het beroep is eveneens gericht tegen een beslissing, waarbij een verblijfsaanvraag, die mede namens de minderjarige was ingediend, onontvankelijk wordt verklaard. Het betreft dus rechten die aan de persoon verbonden zijn.

De minderjarige zoon van de verzoekers is, op het moment van het instellen van de vordering, slechts acht en een half jaar oud. Hij beschikt dan ook nog niet over een voldoende onderscheidingsvermogen.

Het beroep is derhalve onontvankelijk wat de derde verzoeker betreft, die niet kan worden geacht over voldoende onderscheidingsvermogen te beschikken en dus niet de vereiste bekwaamheid te hebben om in eigen naam een beroep bij de Raad in te stellen.

Ter terechtzitting heeft de advocaat van de verzoekers zich op dit punt gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Aangezien het beroep onontvankelijk is in hoofde van de derde verzoeker, worden de eerste verzoeker en de tweede verzoekster verder aangeduid als 'de verzoekers'.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9*bis* en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"A. Algemene principes :

Op grond van de wet van 29 juli 1991 moeten bestuurshandelingen met een individuele draagwijdte, waarvan niet betwist kan worden dat de bestreden beslissing hiervan deel uitmaakt, formeel worden gemotiveerd.

Aan de burger moeten de redenen die hebben geleid tot de bestuurshandeling, uitdrukkelijk worden bekendgemaakt.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de materiële motiveringsplicht inhoudt, legt de overheid op om haar beslissingen te steunen op grond van draagkrachtige elementen.

De bestuurshandeling vermeldt de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen (artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen).

Bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dit laatste houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing en zij moet draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

Op grond van het materieel motiveringsbeginsel moet elke administratieve rechtshandeling steunen op juiste en coherente feitelijke gegevens en rechtens aanvaardbare motieven.

Voormeld beginsel kan worden verwoord als dat de feitelijke elementen van de motivering moeten overeenstemmen met de werkelijkheid, de motiveringen elkaar niet mogen tegenspreken en coherent moeten zijn.

Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden.

Zij dient de beslissing te steunen op een correcte en zorgvuldige feitenvinding.

Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. (MAST, A., Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, 917, p. 49).

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

“Dat het zorgvuldigheidsprincipe impliceert dat de bevoegde overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Dat dit laatste veronderstelt dat de bevoegde overheid haar beslissingen steunt op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat de bevoegde overheid zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.” (RvSt. 27 december 2001 nr. 102.366).

B. Toepassing:

DOORDAT verweerder stelt dat de integratie van verzoekers en hun kind in de Belgische samenleving en het verblijf van verzoekers in België sinds december 2008 geen uitzonderlijke omstandigheden zijn enerzijds en anderzijds aanhaalt dat de asielprocedure van verzoekers negatief was afgesloten.

TERWIJL verweerder in zijn ontwikkelde argumentering enerzijds verwijst naar het feit dat de Belgische asielinstanties een weigeringsbeslissing hadden genomen inzake de asielaanvraag van verzoekers en anderzijds verwijst naar de integratie in hoofde van verzoekers en hun kind en deze niet in vraag stelt, doch zich beperkt tot het stellen dat de door verzoekers uitgewerkte argumenten niet volstaan om als uitzonderlijke omstandigheden te worden aanzien die de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980 in België kunnen verantwoorden.

Uit de door verweerder gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Uit de motivering van de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing dd. 11 december 2017 blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen in verzoekers dossier zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Ten eerste schendt verweerder de zorgvuldigheidsverplichting (algemeen rechtsprincipe) door na te laten binnen een ‘redelijke termijn’ de bestreden beslissing te nemen.

De aanvraag cfr. art. 9bis Vw. van verzoekers dateert van 12 december 2012, terwijl de bestreden beslissing pas werd genomen op 11 december 2017, hetzij - bijna dag op dag - vijf jaren later, hetgeen onredelijk lang is.

Verweerder schendt het principe van “goed beheer”.

Dit principe houdt in dat verweerder door zijn optreden of het nalaten hiervan, geen schade mag berokkenen aan de verzoekende partij.

De vraag dient te worden gesteld of de vertraging in casu had kunnen vermeden of beperkt worden.

De lange duur van de procedure zou desgevallend kunnen worden verantwoord door de zorg om een grondige enquête te voeren.

Het principe van goed beheer omvat het recht op (juridische) zekerheid en het nodige respect voor het rechtmatige vertrouwen van de burger.

Het principe van de beoordeling van de belangen dat gekoppeld is aan het principe van goed beheer, houdt in dat de beslissingen tijdens de voorbereidingsfase zorgvuldig worden voorbereid en dat tijdens de beslissingsfase een redelijke keuze wordt gemaakt (principe van proportionaliteit).

In casu bestaat er geen objectieve grondslag waarom verweerder vijf jaren tijd nodig had om de bestreden beslissing te nemen.

Verzoekers en hun zoontje E. hebben zich in die lange tussenperiode, sedert 2012 tot op heden, immers nog verder geïntegreerd.

In de bestreden beslissing wijst verweerder op het feit dat de asielprocedure van verzoekers "niet als onredelijk lang kan beschouwd worden", doch rept met geen woord over het feit dat verweerder zélf er vijf jaren over gedaan heeft om een beslissing te nemen inzake verzoekers 9bis aanvraag.

In hun 9bis aanvraag baseerden verzoekers zich specifiek op redenen van verregaande integratie, het verbreken van de banden met hun herkomstland, het schoollopen van E. etc., als redenen om hun 9bis aanvraag vanuit België in te dienen.

Het gaat niet op dat verweerder louter de vinger legt op de (relatief korte) behandelingsduur van het asioldossier bij het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en tegelijk met geen woord te reppen over de buitensporig lange duur om zélf een beslissing te nemen in een dossier dat door verweerder zélf wordt behandeld.

Hiermee geeft verweerder blijk van een gemis aan verantwoordelijkheidszin.

Ten tweede blijkt NERGENS uit de lezing van de bestreden beslissing dat verweerder, rekening heeft gehouden met de actuele toestand van het gezin van verzoekers.

Verzoekers dienden hun aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9bis Vw. op 12 december 2012 in en bleven tot december 2017 zonder enig nieuws.

Verzoekers waren in de foutieve veronderstelling dat de diensten van verweerder wellicht reeds lange tijd geleden een beslissing hadden genomen in hun aanvraag dewelke misschien nog niet betekend was kunnen worden.

Reden waarom ondergetekende raadsman van verzoekers op 7 december 2012 met de diensten van verweerder vluchtig contact had opgenomen om navraag te doen.

Amper vier dagen na deze contactname volgt dan plotseling de thans bestreden beslissing.

Deze handelswijze van verweerder is geenszins zorgvuldig en houdt wel degelijk een flagrante schending in van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Precies gezien de uitzonderlijk lange duur alvorens de beslissing door verweerder werd genomen, was er geen ernstige reden waarom verweerder zélf niet de minste stap zet om navraag te doen naar de actuele toestand waarin het gezin van verzoekers verblijft.

Verweerder had via de Stadsdiensten van de Stad Mechelen actuele informatie kunnen laten opvragen.

Als antwoord op de vraag van verzoekers raadsman naar de stand van het dossier, had verweerder eenvoudigweg kunnen stellen dat er inderdaad nog geen beslissing was genomen in de verblijfsaanvraag dd. 12 december 2012 en tegelijk aan verzoekers, via hun raadsman, een eenvoudige vraag kunnen richten teneinde hun dossier te actualiseren, al dan niet binnen een welomschreven tijdsbestek.

Door zélf vijf jaar lang het dossier onaangeroerd te laten, om dan plotseling vier dagen na de contactname door verzoekers raadsman met de diensten van verweerder op 7 december 2017, een onontvankelijkheidsbeslissing te nemen, daarbij verzoekers verwijtend dat zij hun 9bis dossier niet zouden geactualiseerd hebben sinds hun aanvraag op 12 december 2012, getuigt verweerder van een totaal gemis aan eigen verantwoordelijkheidszin.

Gezien het belang van de bijkomende stukken en het feit van zicht te bieden op de actuele toestand van het gezin, had verweerder, die zélf vijf jaar lang had stilgezeten, minstens deze kans aan verzoekers moeten kunnen geboden hebben.

Indien verweerder deze kans wel aan verzoekers zou gegeven hebben, dan was de beslissing van verweerder helemaal anders geweest.

Dan hadden verzoekers o.a. aan verweerder kunnen laten weten dat :

- Zij sinds hun 9bis aanvraag dd. 12 december 2012 tot op heden nog steeds op hetzelfde adres in de (...) 2800 Mechelen verblijven. (Stuk 4)*
- Hun dochtertje E. op 2 februari 2013 in Mechelen is geboren. (Stuk 5)*
- Hun zoon E., die in België is geboren op 8 september 2009, op heden nog steeds naar school gaat in Mechelen.*
- Zijzelf en hun kinderen verregaand geïntegreerd zijn en hun beide kinderen deel uitmaken van het verenigingsleven in Mechelen. (Stukken 6-7-8)*

Aangaande het schoollopen van de kinderen is het bovendien zo dat de beide in België geboren kinderen steeds onderwijs in België hebben gehad in het Nederlands en zij het Armeense alfabet niet kennen.

(Wikipedia : Het Armeens heeft een eigen alfabet, ontwikkeld door St. Mesrop Masjtots. Het vormt een zelfstandige tak van de Indo-Europese taalfamilie en is de enige nog levende van drie verwante talen uit de oudheid. De andere twee, het Thracisch en het Frygisch, zijn verdwenen onder de druk van het Grieks of het Latijn.)

Verzoekers verblijven in België sinds december 2008.

Hun beide kinderen E. en E. zijn in België geboren en gaan allebei naar school in Mechelen.

Armenië heeft een heel apart schriftsysteem dat bestaat uit symbolen dat niet verwant is met het Latijnse schrift noch met het cyrillische Russisch.

Voor de kinderen van verzoekers is dat schrift totaal vreemd.

Indien het gezin van verzoekers zou genoodzaakt worden om terug te keren naar Armenië, voor de loutere formaliteiten van de indiening van 9bis aanvraag bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging, dan zouden de beide kinderen daar gedurende onbepaalde tijd naar school moeten gaan.

Dit zou totaal buitensporig en onredelijk zijn aangezien de kinderen helemaal niet vertrouwd zijn met het Armeense schrift.

In de bestreden beslissing wijst verweerder erop dat verzoekers hun feitelijke verantwoordelijkheid voor de integratie van hun kind(eren) en hun onderwijs afschuiven op de overheid terwijl zij wisten dat hun verblijf slechts voorlopig was toegestaan in het kader van hun asielpcedure.

Echter, gezien de uitzonderlijk lange duur van de 9bis procedure, en het tijdstip en de wijze waarop de thans bestreden beslissing plotseling werd genomen op 11 december 2017, kan verweerder niet anders dan een mede-verantwoordelijkheid te dragen.

In casu is er duidelijk schending van artikel 8 EVRM (voor wb de middelen : zie hierna verder aub).

Uit het geheel van de door verzoekers aangehaalde argumenten dd. 12 december 2012, op basis van de gegevens in het administratief dossier en gezien de onredelijk lange duur van het nemen van een beslissing in verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging, is een ontvankelijk verklaring van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9bis van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing.

EN DOORDAT verweerder alludeert op het feit dat 'uitzonderlijke omstandigheden' in het licht van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 deze zijn die verzoekers en hun kinderen verhinderen in hun land van herkomst, Armenië, deze aanvraag tot verblijf in te dienen.

TERWIJL deze 'uitzonderlijke omstandigheden' voor verzoekers geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het voldoende zou moeten zijn om aan te tonen dat het voor verzoekers buitengewoon moeilijk is om naar Armenië terug te keren teneinde daar een aanvraag tot verblijf aan te vragen. (zie de Ministeriële Omzendbrief dd. 09/10/1997 betreffende de toepassing van artikel 9,3° van de wet van 15/12/1980, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14/11/1997 en de constante rechtspraak van de Raad van State, o.a. arrest Nr. 93.760 dd. 06/03/2001).

Verweerder heeft een grote appreciatiebevoegdheid met betrekking tot het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden die in een aanvraag tot machtiging van verblijf worden ingeroepen.

Dit gegeven ontslaat verweerder evenwel niet van de plicht om een beslissing in een individueel dossier op een gepaste wijze te motiveren en op een redelijke manier te beoordelen.

Verweerder had het geheel van de argumenten dienen te beoordelen, die door verzoekers als uitzonderlijke omstandigheden werden ingeroepen, (waaronder hun vlucht uit hun land omdat zij daar dreigden het slachtoffer te worden van vervolgingen ; hun uitzonderlijk langdurig verblijf in België sedert december 2008 ; hun verregaande integratie in het land; het gegeven dat E. in België is geboren en zijn hele leven in België naar school gaat etc.) en dit louter om het uitzonderlijk karakter ervan te beoordelen.

Het is duidelijk dat in het voorliggende dossier dit niet voldoende gebeurd is, vermits de motivering in de bestreden beslissing niet alleen onvoldoende is, en bovendien werden de voorgelegde gegevens niet op een redelijke manier in acht genomen.

Verweerder schendt het redelijkheidsbeginsel indien hij verzoekers verplicht om terug te keren naar Armenië, waarmee zij door hun lange afwezigheid en hun verregaande integratie in het land (verzoekers verblijven ononderbroken in België sinds de asielaanvraag in december 2008), de banden verbroken hebben, louter en alleen om van daaruit de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Dit verzoek staat geenszins in verhouding tot de schadelijke gevolgen die hieruit voortvloeien voor verzoekers en hun kind(eren).

De Raad van State oordeelde meermaals dat het niet het onvoorzienbaar of zeldzaam karakter van de feiten is dat dient aangetoond te worden, maar wel het feit dat, rekening houdend met alle omstandigheden, het indienen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland een buitengewone moeite zou uitmaken voor de betrokkene. (Rvst. N° 60.962, 11/07/1996, TVR 97, p. 385 ; Rvst nr. 117.713 dd. 31/03/2003.)"

4.1.1. De uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de

juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing wel degelijk afdoende is gemotiveerd, in rechte zowel als in feite. Immers verwijst de gemachtigde naar de juridische grondslag van de eerste bestreden beslissing, met name naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De eerste bestreden beslissing bevat ook duidelijk de feitelijke overwegingen waarop ze gesteund is. Immers wordt concreet toegelicht dat de door de verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats in het buitenland. Vervolgens gaat de gemachtigde gedetailleerd in op de door de verzoekers in hun aanvraag aangehaalde elementen en licht hij voor elk van deze elementen uitvoerig toe waarom zij niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen worden aangenomen. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dan ook dat er wel degelijk rekening werd gehouden met de omstandigheden van de zaak. De verzoekers kunnen bezwaarlijk voorhouden de motivering van de eerste bestreden beslissing niet te kunnen begrijpen en zij dwalen waar zij betogen dat de gemachtigde zich ertoe beperkt te stellen dat de door hen uitgewerkte argumenten niet volstaan om als uitzonderlijke omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te worden aanzien. De verzoekers maken niet aannemelijk dat de geboden motieven niet pertinent of draagkrachtig zouden zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en met 3 van de wet van 29 juli 1991, of van artikel 62 van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

4.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in

het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast ligt ter zake dus geheel bij de aanvrager.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij hun verblijfsaanvraag niet kunnen indienen volgens de reguliere procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post in het buitenland, zodat de aanvraag onontvankelijk is.

De verzoekers merken vooreerst op dat de eerste bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn werd genomen. Zij werd pas getroffen vijf jaar na het indienen van de aanvraag en vier dagen nadat de raadsman contact had genomen met de diensten van de verweerder om navraag te doen.

Alhoewel deze gegevens stroken met de stukken van het administratief dossier, dient er op te worden gewezen dat het beoordelen van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen, *in concreto* moet gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak. In dit kader dient te worden benadrukt dat noch artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch enige uitvoeringsbepaling ervan, voorschrijft binnen welke termijn een beslissing dient te worden genomen omtrent de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekers in december 2008 België zijn binnen gekomen, alwaar zij op 24 december 2008 een asielaanvraag indienden. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 31 mei 2010, wanneer de Raad het beroep tegen beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2009 verwierp. De verzoekers betwisten verder niet dat zij, zoals wordt vastgesteld in de eerste bestreden beslissing, geen gevolg gaven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hen werd betekend op 14 januari 2011 en dat zij sindsdien illegaal in België verblijven. De Raad benadrukt dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoeker op geen enkele wijze beïnvloedt: ook na het indienen van de kwestieuze aanvraag en voorafgaand aan de thans eerste bestreden beslissing waren de verzoekers bijgevolg in louter onregelmatig verblijf. Derhalve blijkt dat de verzoekers vóór hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zich reeds ongeveer vier jaar in het Rijk bevonden, waarvan bijna twee jaar in louter onregelmatig verblijf.

De Raad merkt dan ook op dat de verzoekers het belang ontberen bij dit onderdeel van het middel. Zij verwijten de verweerder immers vijf jaar gewacht te hebben om een beslissing te nemen, waardoor zij zich verder zouden geïntegreerd hebben in de Belgische samenleving, maar uit bovenvermelde niet-betwiste elementen blijkt dat de verzoekers vooraleer zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indienden, zelf reeds twee jaar op onregelmatige wijze in België verbleven. De verzoekers kunnen de verweerder dan ook niet dienstig verwijten dat de behandelingstermijn van ongeveer vijf jaar *in casu* een schending van de redelijke termijn zou uitmaken, laat staan dat het lange wachten op de eerste bestreden beslissing ervoor zou gezorgd hebben dat de verzoekers zich ondertussen in België verder zouden geïntegreerd hebben. Bovendien betwisten de verzoekers de motieven van de eerste bestreden beslissing niet, waar de gemachtigde stelt dat de duur van de asielprocedure – namelijk één jaar en iets meer dan vijf maanden – ook niet van die aard (was) dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden en dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode van deze asielprocedure is, aan betrokkenen niet *ipso facto* een recht op verblijf geeft.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat de verzoekers geenszins in hun belangen zijn geschaad doordat de eerste bestreden beslissing is getroffen vijf jaar na het indienen van de aanvraag. Het stond de verzoekers immers vrij om hun aanvraag in de navolgende jaren aan te vullen met de nieuwe elementen die zij nuttig achtten.

Tot slot wijst de Raad er op dat, zelfs indien zou worden aangenomen dat de redelijke termijn om een beslissing te nemen *in casu* overschreden werd, moet worden vastgesteld dat de verzoekers geen belang hebben om de overschrijding van de redelijke termijn als annulatiemiddel aan te voeren. Een nieuwe uitspraak over de aanvraag zal immers noodzakelijkerwijs van een nog latere datum zijn (RvS 20 augustus 2009, nr. 195.583). Tevens moet worden opgemerkt dat de overschrijding van de redelijke termijn niet tot gevolg kan hebben dat de aanvraag om machtiging tot verblijf moet worden ingewilligd. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorziet immers evenmin enige sanctie bij een eventuele overschrijding van de redelijke termijn. De eventuele schending van de redelijke termijn kan overigens hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoekers (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). De verzoekers kunnen dan ook geen voordeel halen uit dit onderdeel van het middel, zodat zij er geen belang bij hebben.

De aangevoerde schending van het beginsel van de redelijke termijn kan derhalve niet tot de nietigverklaring leiden.

De verzoekers kunnen voorts niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde, gelet op de lange behandelingsduur van de aanvraag, hen de kans had moeten geven om nieuwe stukken voor te leggen die een zicht bieden op de actuele toestand van het gezin. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekers voorhouden, kan bovendien nergens uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijken dat de gemachtigde hen verwijt hun dossier niet te hebben geactualiseerd.

De Raad wijst er op dat de eerste bestreden beslissing het antwoord betreft op een verblijfsaanvraag die door de verzoekers zelf werd ingediend en waarbij zij een heel aantal elementen naar voor hadden geschoven waarmee zij wilden aantonen dat er buitengewone omstandigheden waren om de aanvraag in België in te dienen en waarmee zij meenden in aanmerking te komen voor een verblijfsmachtiging. Het kwam en komt, zoals hoger reeds gesteld, dan ook steeds aan de verzoekers toe om hun aanvraag concreet te staven met de nodige stukken. Het spreekt in dit kader voor zich dat de verweerder enkel de elementen die daadwerkelijk door de verzoekers naar voor werden gebracht in rekening kan nemen. Bijgevolg is het logisch en niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde, bij stilzitten van de verzoekers, geen uitspraak kan doen omtrent de recentere integratie, de verdere scholing en de geboorte van het jongste kind. Ook de thans voor het eerst naar voor gebrachte problematiek dat de kinderen het cyrillisch schrift niet kennen, werd niet in de aanvraag, noch op enig later tijdstip aan de diensten van de verweerder voorgelegd. Aangezien de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen en aangezien de bewijslast voor de buitengewone omstandigheden bij de verzoekers zelf ligt, kunnen de thans voor het eerst in het verzoekschrift naar voor gebrachte elementen niet tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leiden (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Nog minder kunnen de verzoekers erop aansturen dat de Raad zich uitsprekt over de opportuniteit van de eerste bestreden beslissing.

Aangezien de bewijslast onmiskenbaar op de aanvragers zelf rust, valt ook niet in te zien waarom de verweerder de verzoekers zou moeten uitnodigen om hun aanvraag te actualiseren. In tegendeel kan

van de verzoekers worden verwacht dat zij zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag zouden leggen om hun aanvraag met meer recente elementen aan te vullen indien zij van mening zijn dat deze elementen hen een grotere kans geven op het verkrijgen van een verblijfsmachtiging dan wel op het aanvaarden van de buitengewone omstandigheden. Uit niets blijkt dat de verzoekers hiertoe niet in de mogelijkheid zouden zijn geweest. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekers voorhouden, blijkt uit de contactname van hun raadsman niet dat zij ervan uitgingen dat er al lang een beslissing werd genomen die nog niet werd betekend. Immers vraagt de raadsman niet wanneer er een beslissing kan worden verwacht inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Niets belette de verzoekers dan ook om in de tussentijd hun aanvraag aan te vullen met de elementen die zij nuttig achtten.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Ook de in dit kader aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, het “*principe van goed beheer*” (in zoverre er *überhaupt* al een dergelijk beginsel zou bestaan) en het “*principe van proportionaliteit*” kan niet worden aangenomen.

4.1.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, beperken de verzoekers er zich toe te verwijzen naar het tweede middel. Dit middel is evenwel gericht tegen de bestreden bevelen om het grondgebied en niet tegen de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing. Uit de uiteenzettingen van de verzoekers kan dan ook niet worden afgeleid op welke wijze artikel 8 van het EVRM zou zijn geschonden door het loutere onontvankelijk verklaren van hun verblijfsaanvraag wegens het gebrek aan buitengewone omstandigheden die hen verhinderen de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland.

Bovendien moet worden geduimd dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds herhaalde malen heeft geoordeeld dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

De verzoekers tonen niet aan dat de loutere verplichting om haar verblijfsaanvraag in het buitenland in te dienen, een schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

4.1.4. Het eerste en het enig middel dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing is ongegrond.

4.2. In een tweede middel, gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, voeren de verzoekers de schending aan van de motiveringsplicht, van het hoorrecht, zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 24 van het Handvest, van de artikelen 3, 12, 16, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en van artikel 8 van het EVRM.

4.2.1. De verzoekers betogen als volgt:

“De bestreden bevelen (dd. 11 december 2017) (2 x Bijlage 13) werden op dezelfde dag (dd. 11 december 2017) als de eerste bestreden beslissing genomen en ter kennis gebracht aan verzoekers op 4 januari 2018.

Hieruit blijkt de verknochtheid tussen de bestreden bevelen en de eerste bestreden beslissing dd. 11 december 2017 waarbij de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9bis Vw. onontvankelijk werd verklaard.

Gelet op de nauwe samenhang tussen enerzijds de eerste bestreden beslissing dd. 11 december 2017 en anderzijds de bevelen om het grondgebied te verlaten, dienen met het oog op de rechtszekerheid en

in het belang van een goede rechtsbedeling de beide bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 11 december 2017 uit het rechtsverkeer te worden gehaald bij een gebeurlijke vernietiging van de eerste bestreden beslissing dd. 11 december 2017.

Verzoekers wensen daarenboven de volgende bijkomende middelen op te werpen tegen de twee Bevelen dd. 11 december 2017.

Verzoekers verblijven in België sedert december 2008.

Verzoekers zijn duurzaam lokaal verankerd.

Sedert hun aankomst in België hebben verzoekers en hun beide in België geboren kinderen E., °08/09/2009 en E., °02/02/2013 hechte sociale banden opgebouwd in de Stad Mechelen waar zij de voorbije jaren hebben geleefd.

Indien verzoekers het grondgebied zouden moeten verlaten, dient de scholing van E. en E. te worden stopgezet en houdt dit een onderbreking in van het schooljaar.

Een terugkeer naar het land van zijn ouders leidt tot een delicate herintegratie in een totaal verschillend schoolsysteem waar bovendien een heel ander schrift wordt gehanteerd dat beide kinderen niet kennen aangezien zij in België steeds naar school zijn gegaan.

E. en E. zijn tot op heden ononderbroken naar school in Mechelen gegaan waar zij goede schoolresultaten behalen en beoefenen in België hun hobby's.

De door verweerder aangehaalde argumenten om aan verzoekers een Bevel af te leveren, houden een schending in van de motiveringsverplichting.

De bestreden beslissingen zijn als volgt gemotiveerd:

“Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

In casu werd aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 Vw.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG.

In de motivering van de twee Bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 11 december 2017 heeft verweerder met geen woord gerept over de lange verblijfsduur (negen jaren) van verzoekers in België en evenmin over het feit dat E. in België is geboren en vanaf zijn geboorte zonder onderbreking in België heeft geleefd en geen band met het land van herkomst van zijn ouders heeft ; wat een schending van de motiveringsverplichting inhoudt.

Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.

Het loutere gegeven dat verweerder bij de motivering van de Bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 11 december 2017 een verwijzing maakt naar het feit dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig visum , zonder met één woord te spreken over het jarenlang verblijf in België van verzoekers en hun (beide) kind(eren), kan onmogelijk als een afdoende motivering worden aanzien voor de door verweerder uitgevaardigde Bevelen dd. 11 december 2017.

Indien verzoekers en hun kind(eren) dienaangaande zouden zijn gehoord geweest door het Stadsbestuur van Mechelen, hadden zij meer inlichtingen kunnen verstrekken over hun langdurige verblijfssituatie in België ; hun totaal gemis aan opvangmogelijkheden in Armenië en het feit dat hun dochtertje E. in België is geboren op 2 februari 2013 en intussen, net zoals E., ook naar school gaat.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is in casu van toepassing.

Indien verzoekers de gelegenheid hadden gekregen om meer toelichting te verschaffen betreffende hun langdurig verblijf in België en het lopende schooljaar van E. (en hun dochtertje E.), dan had verweerder hiermee krachtens artikel 74/13 Vw. rekening kunnen en moeten houden.

In artikel 74/13 Vw. is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land - iets wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

Voormelde bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vw., als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dienden verzoekers in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken.

Het niet horen van verzoekers leidt er in casu daadwerkelijk toe dat verzoekers de mogelijkheid wordt ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een Bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Verzoekers verwijzen naar het arrest van 11 december 2014 (Hof van Justitie, C- 249/13 van 11 december 2014) waarin het Hof van Justitie heeft benadrukt dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert.

Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.

Het Hof deed uitspraak na een prejudiciële vraag van een Franse rechtbank.

Het Hof heeft aangaande het hoorrecht het volgende weerhouden:

- Vooraleer de overheid een terugkeerbesluit aflevert aan een derdelander, moet de betrokkene, volgens het Hof, tijdens een gehoor zijn standpunt kunnen weergeven over:
 - o de wettigheid van zijn verblijf,*
 - o de eventuele toepassing van de uitzonderingen op het uitvaardigen van een terugkeerbesluit,*
 - o en de modaliteiten van zijn terugkeer (vrijwillige of gedwongen terugkeer en de periode voor vrijwillige terugkeer).**
- De overheid moet betrokkene niet op voorhand op de hoogte brengen van zijn voornemen en van zijn informatie, tenzij als betrokkene daarop alleen kan antwoorden door zelf naspeuringen te doen of eigen bewijzen te verzamelen. In ieder geval moet de betrokkene de kans krijgen om gehoord te worden over bovenstaande elementen.*
- De betrokkene heeft het recht zich (op eigen kosten) te laten bijstaan door een advocaat tijdens het gehoor dat voorafgaat aan de uitvaardiging van een terugkeerbesluit, maar dat mag de terugkeer niet ondermijnen.*
- Er is geen minimumduur voor het gehoor, maar de betrokkene moet voldoende gehoord kunnen worden over de wettigheid van zijn verblijf en zijn persoonlijke situatie.*

Hoorrecht in het algemeen

Het Hof van Justitie stelt dat het recht om in elke procedure gehoord te worden, volgt uit:

- haar eigen vaste rechtspraak: de eerbiediging van de rechten van de verdediging is een fundamenteel principe van het EU-recht, waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (Kamino International Logistics C-129/13, Mukarubega C-166/13).*
- artikelen 47 en 48 van het Handvest van de grondrechten van de EU: de EU-lidstaten moeten de rechten van verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van een gerechtelijke procedure respecteren.*
- artikel 41 Handvest: de instellingen, organen en instanties van de EU moeten het recht op behoorlijk bestuur waarborgen, waaronder het recht te worden gehoord voordat een individuele maatregel wordt genomen die nadelig is voor de betrokkene.*

Volgens het Hof heeft het hoorrecht tot doel:

- *de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt en opmerkingen kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit genomen wordt dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (M. C-277/11, Mukarubega C-166/13), eventuele vergissingen te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit genomen wordt, niet genomen wordt of dat in een bepaalde zin besloten wordt.*
- *de overheid in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen (Sopropé C-349/07, Mukarubega C-166/13) en kennis te nemen van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren (Technische Universität C-269/90, Sopropé C-349/07).*

Het Hof stelt dat het hoorrecht gerespecteerd moet worden, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving er niet uitdrukkelijk in (Sopropé C-349/07, M. C-277/11, G. en R. C-383/13).

De EU-lidstaten moeten de rechten van verdediging respecteren wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het EU-recht vallen (G. en R. C-383/13).

Waarborgen rechten van verdediging in Terugkeerrichtlijn

De EU-lidstaten moeten een terugkeerbesluit uitvaardigen zodra is vastgesteld dat het verblijf onwettig is, tenzij een uitzondering van toepassing is (artikel 6 Terugkeerrichtlijn).

Ze moeten bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit rekening houden met het belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander en het non-refoulementbeginsel eerbiedigen (artikel 5 Terugkeerrichtlijn).

Draagwijdte van het hoorrecht bij terugkeerbesluit

De Terugkeerrichtlijn specificeert niets over het hoorrecht bij een terugkeerbesluit.

Het Hof van Justitie benadrukt dat het hoorrecht ook geldt bij een terugkeerbesluit.

Het Hof verduidelijkt wat dit recht om gehoord te worden inhoudt bij een terugkeerbesluit:

De wijze waarop een onwettig verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van de Terugkeerrichtlijn, namelijk de doeltreffende terugkeer van onwettig verblijvende derdelanders naar hun herkomstland (Achughbadian C-329/11).

Het recht om gehoord te worden voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd moet de overheid in staat stellen alle gegevens te verzamelen om met volledige kennis van zaken tot een beslissing te komen en deze beslissing afdoende te motiveren.

Gelet op de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn ; artikel 41 Handvest Grondrechten EU ; artikel 74/13 Vw. ; in het licht van het arrest van 11 december 2014 (Hof van Justitie, C-249/13 van 11 december 2014), had verweerder aan verzoekers op voorhand minstens de gelegenheid moeten geven om gehoord te kunnen worden, hetgeen ten onrechte niet is gebeurd.

** Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt :*

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Verzoekers zijn sinds december 2008 in België woonachtig.

Hun kinderen E. en E. zijn in België geboren en lopen school in België.

Het is vanzelfsprekend dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen , en met name wanneer verweerder een Bevel wenst te laten afleveren aan verzoekers, dat verweerder om evidente redenen het privé leven van verzoekers en de lange duur van verblijf in België dient te respecteren. Verzoekers hebben recht op eerbiediging van hun gezinsleven conform art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Art. 8 van het Verdrag voorziet in zijn tweede lid dat inmenging m.b.t. de uitoefening van dit recht slechts toegestaan is wanneer dit in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid en de openbare veiligheid.

Verzoekers vormen in geen enkel opzicht een gevaar voor de Belgische openbare orde of voor de openbare veiligheid.

Art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is geschonden door het bestreden Bevel.

Door de Raad van State wordt art. 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in die zin geïnterpreteerd dat de redengeving van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing een afweging moet bevatten tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven van betrokkenen :

"Op grond van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM moet uit de motieven zelf van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling.

Uit de motivering van de bestreden bevelen dd. 11 december 2017 blijkt nergens dat dergelijke afweging is gebeurd, maar wordt enkel verwezen naar het feit dat : "Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum".

Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden wordt om deze reden geschonden door de bestreden beslissing.

Dat er in casu wel degelijk sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM, hoeft niet in vraag te worden gesteld.

Verzoekers zijn verregaand geïntegreerd binnen de lokale gemeenschap van hun verblijfplaats.

Dat er in casu sprake is van een inmenging door verweerder in het privé- en/of familie- en gezinsleven van verzoekers, staat buiten kijf.

Verweerder had (cfr. artikel 8, eerste lid van het EVRM) een billijke afweging dienen te doen en rekening dienen te houden met de elementen die in het administratief dossier aanwezig waren.

Verweerder had moeten weten dat door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (en terug te keren naar Armenië) het privé leven van verzoekers daadwerkelijk zal worden gehypothekeerd.

Minstens had verweerder moeten weten dat verzoekers zouden worden geconfronteerd met onoverkomelijke hinderpalen en die verhinderen dat het gezins- en privéleven in Armenië normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Om die redenen had verweerder het gezinsleven van verzoekers in België dienen te handhaven.

Het is dan ook bewezen dat er in de bestreden beslissing een disproportionaliteit bestaat tussen de belangen van verzoekers en deze van de Belgische Staat wat maakt dat verweerder een positieve verplichting had om verzoekers recht op privé leven in België te handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM staat vast.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissingen van verweerder dd. 11 december 2017 (waaronder de beide Bevelen om het grondgebied te verlaten : 2 x Bijlage 13) te worden vernietigd.”

4.2.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verzoekende partij voert in eerste instantie de verknochtheid aan van het bevel om het grondgebied te verlaten met de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis van dezelfde datum. De verzoekende partij meent dat de gebeurlijke nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, tevens de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten tot gevolg moet hebben.

Dienaangaande laat verweerder evenwel gelden dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, zoals uitdrukkelijk blijkt uit de motieven van dit bevel, in toepassing van artikel 7, al. 1, 1° van de Vreemdelingenwet om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten.

De beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten maakt onbetwistbaar een afzonderlijke en zelfstandige beslissing uit, met een eigen motivering in rechte en in feite.

Het loutere feit dat beslissingen terzelfdertijd worden betekend, maakt niet dat zij hierdoor een enige en ondeelbare beslissing zouden vormen.

Ook recent nog oordeelde de Raad van State dat de beslissingen zelf niet met hun wijze van betekening mogen worden verward (R.v.St. nr. 222.740 dd. 05.03.2013)

Zie ook:

“Waar verzoekster betoogt dat de tweede bestreden beslissing volledig steunt op de eerste bestreden beslissing en dat om deze reden een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de tweede bestreden beslissing eveneens dient te worden vernietigd, wijst de Raad er verder op dat zij er aldus aan voorbij gaat dat de tweede bestreden beslissing is gegrond op eigen juridische en feitelijke motieven. In ieder geval dient daarnaast te worden gewezen op voorgaande bespreking waarbij werd vastgesteld dat verzoekster geen gegrond middel tot nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing heeft aangevoerd.” (R.v.V. nr. 96.152 dd. 30.01.2013)

De verzoekende partij haar beschouwingen zijn dan ook niet ernstig.

Voorts acht de verzoekende partij de door haar vermelde rechtsregels geschonden, doordat de scholing van haar minderjarige dochter zou moeten stopgezet worden, indien zij het grondgebied zou moeten verlaten. De verzoekende partij heeft kritiek op het feit dat in de tweede bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt nopens de lange verblijfsduur of nopens het feit dat haar minderjarige dochter geen enkele band heeft met het land van herkomst.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek laat verweerder gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing in het Rijk verbleef zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten.

Terwijl artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Uit de duidelijke bewoordingen van voormelde bepaling blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet anders vermocht dan een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) af te geven, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit was van de krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Gelet op het feit dat de tweede bestreden beslissing, geheel in overeenstemming met artikel 8 van de Vreemdelingenwet, melding maakt van de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet dewelke in casu werd toegepast, kan slechts vastgesteld worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wel degelijk afdoende gemotiveerd is.

De verzoekende partij acht artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden, doordat geen rekening gehouden werd met het langdurig verblijf en de integratie van de verzoekende partij en haar dochter in het Rijk. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie/even en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen.

Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties.

In casu blijkt echter dat verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen.

Zie ook:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

‘Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie/even en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.’

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, omgezet in België bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staaft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Verweerder benadrukt dat uit het voorgaande reeds afdoende blijkt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet allerm minst een uitdrukkelijke motiveringsplicht behelst, dewelke zou impliceren dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) uitdrukkelijk zou moeten motiveren nopens het hoger belang van het kind, of het gezins- of familieleven van de verzoekende partij.

Uit de stukken van het administratief dossier, inzonderheid de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis van de Vreemdelingenwet, alsook de synthesesnota dd. 08.12.2017 blijkt echter onmiskenbaar dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging voorafgaand aan het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) een beoordeling werd gemaakt van de specifieke situatie van de verzoekende partij.

De verzoekende partij kan zulks niet dienstig anders voorhouden.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar langdurig verblijf in het Rijk, merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in het kader van de aanvraag tot verblijfsmachtiging reeds terecht opmerkte dat de verzoekende partij wist dat haar verblijf in het Rijk slechts voorlopig toegestaan werd en dat uit het langdurig illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden m.o.o. de regularisatie van de verblijfssituatie.

Terwijl nopens het schoolgaan van de minderjarige kinderen niet kennelijk onredelijk werd geoordeeld dat niet wordt aangetoond dat de scholing in het land van herkomst niet kan verdergezet worden.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij eenvoudigweg niet ernstig beweren dat bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening zou gehouden zijn met haar individuele situatie. De kritiek van de verzoekende partij mist grondslag.

Verweerder merkt in dit kader nog op dat de verzoekende partij volkomen in gebreke blijft om aannemelijk te maken dat het niet in het hoger belang van haar minderjarige kind zou zijn om haar te vergezellen en derhalve mee gevolg te geven aan het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder benadrukt verder dat het recht te worden gehoord, dat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verankerd is, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C- 287/02, Jurispr. blz. I- 5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C- 141/08 P, Jurispr. blz. I- 9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People’s Mojahedin Organization of Iran, C- 27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbadian, C- 329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Verwerende partij stelt vast dat uit het administratief dossier, met name de verschillende aanvragen tot verblijfsmachtiging en de asielaanvragen, blijkt dat de verzoekende partij nuttig voor haar belangen is kunnen opkomen. In het kader van voormelde geëigende procedures stond het de verzoekende partij vrij om aan verweerder alle volgens haar nuttige inlichtingen te verschaffen en de volgens haar nuttige opmerkingen kenbaar te maken.

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken. Terwijl hieromtrent door de gemachtigde van de Staatssecretaris telkenmale op gemotiveerde wijze standpunt over ingenomen werd.

In het licht van de doelstelling van de richtlijn 115/2008/EG, het feit dat zij voor de Belgische autoriteiten niet aannemelijk heeft kunnen maken een recht op verblijf te hebben in het Rijk, en de gebonden bevoegdheid waarmee haar illegaal verblijf diende te worden vastgesteld, kan zij overigens niet dienstig voorhouden als zou op het bestuur een verplichting rusten om een persoonlijk onderhoud te organiseren vooraf aan het nemen van de bestreden beslissing.

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het vaag/theoretisch betoog van de verzoekende partij laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betreffende de vermeende schending van het Internationaal Verdrag dd. 20.11.1989 voor de Rechten van het Kind, laat de verweerder gelden dat dit Verdrag geen directe werking heeft en dat verzoekende

partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan het Verdrag dient derhalve een directe werking te worden ontzegd.

Verweerder herhaalt voorts dat de verzoekende partij niet dienstig kan betwisten dat het in het hoger belang is van haar minderjarige dochter om tezamen met de ouder gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), inzonderheid gelet op de vaststellingen in de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij voert nog een schending aan van artikel 8 EVRM, bepaling die luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verweerder laat gelden dat de tweede bestreden beslissing eveneens betrekking heeft op de minderjarige kinderen, zodat niet dienstig kan ingezien op welke wijze het gezinsleven van de verzoekende partij ingevolge de bestreden beslissingen zou worden ontwricht. De verzoekende partij zal ingevolge de bestreden beslissingen niet van haar minderjarige kinderen gescheiden worden.

Zie ook:

"Voor zover uit hun betoog blijkt dat verzoekers artikel 8 EVRM geschonden achten, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin en dan ook niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing 'het gezin van verzoekers ontwricht'." (R.v.V. nr. 110.110 dd. 19.09.2013)

Terwijl de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op haar integratie in het Rijk, gelet op het feit dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren.

zie ook:

"Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr.

166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).” (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

En ook:

“In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven.” (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. De verzoekende partij beperkt zich in dit kader tot vage beweringen, doch zij slaagt er allerminst in de motieven van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging te weerleggen, dewelke in het kader van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onder meer vaststelde dat niet aangetoond wordt dat de scholing van de minderjarige kinderen niet in het land van herkomst kan verkregen worden.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18

februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief het Rijk dient te verlaten, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende verklaard te worden, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

4.2.3. Beoordeling

De verzoekers voeren onder meer de schending aan van het hoorrecht, zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Zij betogen dat de gemachtigde hen, voorafgaand aan de bestreden bevelen, niet heeft gehoord en dat hij geen rekening heeft gehouden met de actuele concrete gezinssituatie. Hierbij wijzen de verzoekers er onder meer op dat op 2 februari 2013 hun tweede kind, een dochter E., werd geboren. Bij het verzoekschrift wordt een afschrift van de geboorteakte van E. gevoegd, alsook een attest van 10 oktober 2017, waaruit blijkt dat hun dochter klassieke balletlessen volgt.

De Raad benadrukt dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekers kunnen zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht als beginsel van Unierecht kent derhalve een algemene toepassing. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 49).

De bestreden beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) maken elk een terugkeerbesluit uit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. Bij het nemen van deze bestreden bevelen geeft de verweerder dan ook uitvoering aan het Unierecht. Dit wordt door de verweerder niet betwist.

Het kan niet worden uitgesloten dat de tweede en derde bestreden beslissingen als bezwarende besluiten moeten worden aangemerkt die de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kunnen beïnvloeden.

Het hoorrecht, zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest, is *in casu* derhalve van toepassing.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, die werden getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/14, §3, van de vreemdelingenwet, beslissingen tot verwijdering uitmaken in de zin van artikel 1, 6° en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkenen daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, par. 49).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de verweerder, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken

vreemdeling. Het is aan de verweerder om in het kader van dit onderzoek de vreemdeling in de mogelijkheid te stellen om de nodige elementen en standpunten kenbaar te maken.

Waar de verzoekers laten uitschijnen dat in de bestreden aktes zelf motieven dienden te worden opgenomen aangaande hun kinderen en hun dochter, kan de Raad de verweerder bijtreden in zijn verweer dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op zich geen uitdrukkelijke motiveringsplicht behelst. De uitdrukkelijke motiveringsplicht strekt er met name enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar dit reikt niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet een bevel af te leveren. Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde, voorafgaand aan het treffen van de bestreden bevelen, heeft rekening gehouden met de grondrechten en heeft nagegaan of de terugkeerplicht die hij oplegt de grondrechten van de betrokkene niet schendt, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in de tweede en derde bestreden aktes zelve dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde “*bij het nemen*” van een beslissing tot verwijdering “*rekening [houdt]*” met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, hetgeen eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht, doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht. Deze specifieke zorgvuldigheidsplicht gebiedt dan wel dat de materiële beoordeling van de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde elementen dient te geschieden voorafgaand aan en op een relevant tijdstip ten aanzien van het treffen van de beslissing tot verwijdering.

In casu dient dus minstens uit de stukken van het administratief dossier te blijken dat de gemachtigde bij of niet onredelijk lang voorafgaand aan het treffen van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten - die ongetwijfeld en zonder dat dit wordt betwist in de nota met opmerkingen, een beslissing tot verwijdering uitmaken in de zin van de artikelen 1, §1, 6°, en 74/13 van de vreemdelingenwet - rekening heeft gehouden met het specifieke gezins- en familieleven van de verzoekers en met het hoger belang van hun minderjarige kinderen.

Er bestaat dan ook een stellig verband tussen de verplichting die, overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, op de verweerder rust bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en het hoorrecht, zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest.

De verweerder kan niet worden gevolgd waar hij in de nota met opmerkingen repliceert dat het recht om te worden gehoord “*niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.*” In het arrest in de zaak *Boudjlida* legt het Hof dienaangaande de verantwoordelijkheid duidelijk bij de lidstaten door te stellen dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, zij dus gehouden is te voldoen aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (zoals omgezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet) opgelegde verplichtingen en zij de betrokkene daarover moet horen, in die zin dat de derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit en waarbij de betrokkene zich tijdens het gehoor coöperatief moet opstellen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §§ 49, 50 en 55).

De verweerder voert wel terecht aan dat het horen ook schriftelijk kan gebeuren en dat het volstaat dat de verzoekers, desnoods in het kader van een verblijfsaanvraag, nuttig voor hun belangen kunnen opkomen. Uit het arrest *Mukarubega* van het Hof volgt immers dat, indien men enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn belangen kon opkomen, de lidstaat er niet toe is gehouden de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, *Mukarubega*, C-166/13, §§ 67 tem 70).

In casu blijkt echter dat de verzoekers hun verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend in december 2012 en dat de gemachtigde deze aanvraag pas eerst in december 2017 heeft geweigerd middels een onontvankelijkheidsbeslissing. De verblijfsaanvraag, waarin de verzoekers hun elementen hebben naar voor gebracht, dateert dan ook van vijf jaar vóór het afleveren van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze verblijfsaanvraag, waarin de verzoekers nuttig voor hun belangen konden opkomen, kan *in casu* dan ook niet volstaan ter voldoening van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht. Dit klemt des

te meer daar in de onontvankelijkheidsbeslissing nergens enige afweging is terug te vinden aangaande de jongste dochter van de verzoekers.

Het wordt bovendien niet betwist dat de verzoekers voorafgaand aan de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten niet werden gehoord omtrent hun actuele gezins- en familiale toestand, terwijl het recht om te worden gehoord, als Unierechtelijk beginsel, dient te worden gerespecteerd alvorens de verweerder overgaat tot de afgifte van een terugkeerbesluit zoals *in casu*. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenmin dat de verzoekers tezamen of in een redelijke tijdspanne voor de afgifte van de thans bestreden bevelen, in het kader van enige andere verblijfsaanvraag dan de aanvraag van 13 december 2012, hun actuele familiale toestand hebben kunnen toelichten. De Raad benadrukt voorts dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel toelaat om een verblijfsaanvraag in te dienen op grond van het gegeven dat de vreemdeling lijdt aan een aandoening die een reëel risico met zich meebrengt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, dan wel dat deze aandoening een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij of zij verblijft. De verblijfsaanvraag, voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, betreft dan ook een aanvraag op louter medische gronden zodat deze aanvraag niet kan worden aangewend om een verblijfsmachtiging te bekomen om familiale redenen. Ook uit de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend in november 2011, kan dus niet worden afgeleid dat de verzoekers daadwerkelijk in de mogelijkheid werden gesteld om hun familiale toestand toe te lichten. Deze aanvraag is overigens nog meer gedateerd dan de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Samen met de verweerder merkt de Raad evenwel op dat de verzoekers pas een belang hebben bij hun grief dat zij voorafgaand aan het nemen van de bestreden bevelen niet werd gehoord, indien zij aannemelijk maken dat deze beslissingen mogelijk anders hadden kunnen zijn, mochten zij zijn gehoord. Immers, niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure levert een schending van dit recht op, en niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen leidt stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad dus aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekers *in casu* specifieke omstandigheden hadden kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de gemachtigde in een nota van 8 december 2017 het volgende heeft gesteld:

“Betreft:

K., A. (...)

M., A. (...)

M., Er(...)

Geboren op 08.09.2009 te Leuven

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

[...]

Opmerkingen:

Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13) :

1) Hoger belang van het kind:

→ hoger belang van het kind wordt niet geschaad, betrokkenen tonen niet aan dat hun kind in Armenië niet in een veilige en stabiele omgeving in de nabijheid van zijn ouders kan opgroeien. Mbt tot zijn scholing merken we op dat betrokkenen enkel aantonen dat hun kind naar de kleuterschool ging van 09.2012 tot 12.2012. Er worden geen recente schoolattesten voorgelegd. Betrokkenen tonen dan ook niet aan dat hun kind zijn leerplicht hier opstartte. Bovendien tonen zij niet aan dat een scholing niet

verkregen kan worden in Armenië, evenmin behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet beschikbaar is in het land van herkomst.

2) Gezins- en familieleven:

→ de gezinseenheid blijft volledig behouden, betrokkenen hebben allebei nog naaste familieleden in het land van herkomst

3) Gezondheidstoestand:

(...)"

Hieruit blijkt dat de gemachtigde er bij de beoordeling van de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziene omstandigheden, van uitgang dat de verzoekers slechts één kind hadden, met name de zoon E., die geboren werd op 8 september 2009. Uit niets blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het gegeven dat zij in 2013 tevens een dochter, E., kregen. Voorts blijkt dat deze dochter, E., op geen van de thans bestreden bevelen wordt vermeld. Op het bevel dat aan de tweede verzoekster wordt afgegeven, stelt de gemachtigde enkel dat de verzoekster bij het verlaten van het grondgebied vergezeld dient te worden van M. E. (de zoon). Uit niets blijkt dat ook aan de minderjarige dochter van de verzoekers een terugkeerverplichting werd opgelegd. De Raad stelt dan ook vast dat de gemachtigde nagelaten heeft om de specifieke gezinssituatie van de verzoekers, met name het gegeven dat zij niet één maar twee minderjarige kinderen hebben, in rekening te nemen. De gemachtigde heeft zich in de hierboven geciteerde nota dan ook niet met de volledige kennis van zaken op het standpunt gesteld dat de gezinseenheid volledig blijft behouden. Ook in de nota met opmerkingen wordt, in strijd met de voorliggende stukken, beklemtoond dat het tweede bevel om het grondgebied te verlaten tevens werd getroffen ten aanzien beide minderjarige kinderen, *“zodat niet dienstig kan ingezien op welke wijze het gezinsleven van de verzoekende partij ingevolge de bestreden beslissingen zou worden ontwricht.”*

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen geen, of minstens niet op een adequate wijze, rekening heeft gehouden met de actuele gezinssituatie van de verzoekers. Met name blijkt uit niets dat de gemachtigde in rekening heeft genomen dat de verzoekers niet één, maar twee minderjarige kinderen hebben. Aangezien de verweerder zich blijkens de stukken van het administratief dossier ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de bestreden bevelen voor de ganse familie gelden en hij net op basis van deze premisse heeft gesteld dat er van een ontwrichting van de gezinsbanden geen sprake is, blijkt tevens dat de verzoekers in hun verzoekschrift wel degelijk elementen naar voor brengen die, na een individueel onderzoek, mogelijkwijze een invloed konden hebben op de besluitvorming inzake de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

Waar in de aanloop naar, dan wel bij het nemen van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de correcte actuele gezinssituatie van de verzoekers, kan de Raad enkel vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden bevelen niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht en een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is dan ook aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk.

Het tweede middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt reeds tot de nietigverklaring van de tweede en de derde bestreden beslissingen, zodat een onderzoek van de overige middelenonderdelen zich niet opdringt.

5. Korte debatten

Er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede en de derde bestreden beslissingen. Wat deze beslissingen betreft, is de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, zonder voorwerp.

De verzoekende partijen hebben echter geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring kan leiden van de eerste bestreden beslissing. Wat de eerste bestreden beslissing betreft, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 december 2017 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (twee bijlagen 13), worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is, wat de bij artikel 1 vernietigde beslissingen betreft, zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE